



Beleidsontwikkelingen in Verenigde Staten

Net als de EU, zoeken ook de Verenigde Staten naar passende wet- en regelgeving om risico's van nanomaterialen te kunnen beheersen. Complicerende factor zijn de vele hiaten in de huidige kennis over risico's voor mens en milieu. Een recente [publicatie](#) uit de VS beschrijft de reikwijdte van bestaande wetgeving om de veiligheid van nanomaterialen voor mens en milieu te garanderen. De '[US Toxic Substances Control Act](#)' (TSCA) geldt als 'basis'-wetgeving, die in Amerika nanomaterialen reguleert op federaal niveau. Verdere beleidsontwikkeling valt of staat voor een belangrijk deel met het beschikbaar komen van de juiste informatie. Via het Amerikaanse [nanomateriaalregister](#) verschijnen inmiddels online steeds meer gegevens over karakteristieken van bekende nanomaterialen. Gerenommeerde instituten als het [Research Triangle Institute](#) (RTI) en [National Institute of Environmental Health Sciences](#) (NIEHS) zijn hierbij betrokken. De site is vooral bedoeld voor wetenschappers, maar is gratis toegankelijk voor iedereen.

RIVM/KIR-overweging: Opvallend aspect is dat in de VS specifieke aandacht uitgaat naar de private sector om juist daar voldoende deskundigheid te krijgen voor risicoreductie, ook al zijn er nog onvoldoende duidelijke bewijzen van risico's. Het [artikel](#) beschrijft verder dat vernieuwingen binnen TSCA om de hiaten op het gebied van nanomaterialen aan te pakken vastlopen in het Amerikaanse congres. De benadering van de '[Massachusetts Toxics Use Reduction Act](#)' (TURA), een 'state law', wordt gezien als een mechanisme om wel voortgang te boeken, in tegenstelling tot de federale TSCA-wetgeving. Deze ontwikkeling is vergelijkbaar met de ontwikkelingen in de EU. Afzonderlijke EU lidstaten proberen om – sneller dan nu gaande is op EU-niveau – meer sturing en invulling te geven aan de regulering van de veiligheid van nanomaterialen in hun land. Het Amerikaanse artikel eindigt dat op 'state level' wel belangrijke voordelen te boeken zijn, maar dat deze over het algemeen toch beperkt blijven. Ook hier lijkt de parallel met de EU aanwezig. Nationale activiteiten zijn belangrijk en werken (hopelijk) 'aanjagend' richting EU, maar de meeste slagkracht gaat vooralsnog toch uit van de Europese wet- en regelgeving.

Het Amerikaanse [nanomateriaalregister](#) richt zich hoofdzakelijk op de fysische en chemische eigenschappen van de nanomaterialen. Zo is het mogelijk om sneller en beter de mogelijke effecten van (nieuwe) nanomaterialen op biologische weefsels te kunnen inschatten. Onderzoekers zullen echter zelf nog de gezondheidkundige aspecten moeten bepalen. De OESO verzamelt vergelijkbare data in het Sponsorprogramma van de [Working Party on Manufactured Nanomaterials \(WPMN\)](#). Deze gegevens zijn echter slechts toegankelijk voor hen die aan een bepaald materiaal in het Sponsorprogramma werken.